

СРЕЩА С ЛЕНИН

Беше зима, в началото на 1922 г. В онова време аз завеждах отдела на училищата на Наркомпрома (Народно комисарство на просветата). Току ме извика Надежда Константиновна Крупская, която работеше в Държавния съвет на учените и каза: „Владимир Илич се интересува, как работи нашето училище и какви са знанията и развитието на нашите ученици. Добре ще бъде, ако в най-близки дни, да кажем в друг ден, вий и още някой от вашите работници заминат в Горки и направят доклад за училището“. И ние се уговорихме с Надежда Константиновна да заминем в друг ден за Горки. На станция Герасимовска щеше да ни посрещне автомобил.

Аз започнах с въннение да се готвя за доклада. На другия ден Надежда Константиновна ми звъни по телефона: „Владимир Илич отхвърли нашия план на заминаване. Той утре ще изпрати за вас новата си машина направо в Москва“. Владимир Илич искаше до крайност да упрости нашето пътуване. Действително, на другия ден привечер за нас пристигна автомобил от Горки. Той беше необикновен. В града автомобилла вървеше на колела, но като излезе на края, където имаше много сняг, шофьора подложи под колелата нещо като кърпки и ний се понесохме бързо по снежната равнина.

Ето, ние сме вече в Горки. Вървим през парка по пътеката към ярко осветената къща. Обхвана ни благоговейно чувство: още две-три минути и ще видим Ленина. Владимир Илич ни посрещна с приветли-

ва усмивка. Той подробно разпита, как е вървял автомобила, с който сме пристигнали. После ни покани на масата: да пийнем чаец от самоварчето, да се посреем от студа... На нас не ни беше до чай: вълнуваше ни доклада. Но Владимир Илич с свойствената си чистосърдечност съумя да разсее нашето вълнение и ние незабелязано преминахме към беседата за съветското училище и неговите ученици.

Говореше се леко, просто, интересно. Владимир Илич задаваше въпроси: как работи нашето съветско училище, какви знания то дава на децата и как да се направи, за да бъдат тези знания по-дълбоки и по-здрави.

— А четат ли нашите учаци се — вглеждайки се в очите, питаше Ленин, — класиците — Пушкин, Лермонтов, Гогол, Лев Толстой? Достигна ли до тях красотата на езика на Тургенев, неговите „Записки на ловеца“?

После се заинтересува за учебниците.

— Защо по математика, — говореше Владимир Илич, — не се издадат хубавите учебници на Киселйова? — И веднага тук този въпрос беше решен.

Много години минаха от тогава. Но още е пресна в паметта ми тази незабравима февруарска вечер, когато имахме щастието да видим Ленина и да почувствуваме, с какво дълбоко внимание се отнасяше Владимир Илич към училището и към учението на нашите съветски деца.

А. Толстой

Превела: Евгения Филипова

Трудова бригада в с. Динево

На 28 октомври т. г. селото ни бе посетено от трудова тех. бригада в която взеха участие 105 души. Посрещането бе скромно, поради особеното настроение на селяните към о. ф. власт. Ремсистите, начело с своето знаме, заедно с кмета и други прогресивни селяни, приветстваха бригадирите с добре дошли. Бригадирите се настаниха в училището и започнаха своята работа. Първоначално селяните се суетяха и гледаха, като чудаци, на тия неканени гости, но след като се увериха, че тия бригадирци наистина са дошли да им помогнат, в надпревара носеха кой каквото имаше: плугове, палешници, брадви, земеделски инструменти и сечива, платове и др. Бригадирите се отрупаха с работа и с усмивка на уста посрещаша и приемаха от ръцете предлаганите за поправка предмети.

Лекарите най-щателно преглеждаха невръстни деца и баби, които до сега не са били прегледани от лекар. Работата беше извънредно много и за това едва към два часа можяхме да нагостим скъпите гости.

Привечер, след привършване на работа, бригадирите заедно с селяните на широкия селски мегдан, завиха кръшно хоро, след което д-р Георгиев, ръководител на бригадата, даде кратък отчет за извършената от бригадирите работа, която възлезе 235,000 лева. Изтъкна голямото значение и роля на трудовите бригади в изграждането на братския съюз между селото и града, между работници и селяни. Връщайки се от с. Кн. Борисово др. д-р Тагаров се отби в селото ни и пред събраното множество произнесе реч, в която между другото говори за външното и вътрешно положение на

Едно злополучно турне

Именитният наш оперен певец — Тодор Мазаров, е предприел с група артисти турне из провинцията, за да гастролира опарни откъси. Няма съмнение явяването на големия певец по-близо до народните маси е колкото необходимо, толкова и навременно, ако това става така, че народа действително да почувствува нетовата сила на голям певец. За голямо съжаление това съвсем не е така. От афишите, път и от това, което се разправяше от отделни артисти, се разбираше, че трупата ще даде някоя оперетка, в която централно място ще играе Мазаров. А то какво излезе? — Една блудкава пиеса „Мелодия на мечтите“ от пет картини, която не подхожда на духът на днешното ново време, нито на вкусовете и желанията на широките народни маси. Явяването на Мазаров само за няколко минути на сцената дойде като реклама на артистите. И последните постигнаха своята цел. Името на Мазаров повдигна до виша степен интереса на гражданството, което се тълпеше да купува билети по 300 и 200 лева, за да види и чуе именитния певец, а не да гледа на сцената мечтите на разхайтени жени от хай-лайфа на едно разкапващо се вече общество.

Това не би трябвало така да де и по наша скромна оценка турне само излага престижа на лемия певец. Тодор Мазаров е векът, който разнесе славата на рода си по столиците и големите градове на Европа. Той е наистина певец с световна известност и шето желание — желание народът той до заживее с духът на новото време, със болките, страданията и радостите на народа си.

Изкус вото на Мазаров вдъхновява и възродява българската — и само българската — душа. Да пее тоа е негова задача и неотемляваща нужда на неговия духовен живот — потребност на неговото сърдечно призвание на съдбата му да окрилява, облагородява и въздига народната душа към по-високи и по-честити хоризонти. И като тинскижрец на родното ни изкуство той ще трябва пренесе своето куство долу в низините на нашето обществен живот, за да го разбуди до своето сърдце и му отдаде своята дан. От това няма опасност пострада неговото реноме на големия певец, напротив той ще стане ценен и по-мил на родина и народ.

П. М...

страната ни, за опита на реакцията да разедини единството на о. ф., опроверга лъжливи слух пустнат от опозиционерите за него, че бил избягал в С. Съюз, като каза, че аз съм пред вас и говоря с вас. В това време пристигна и Кръстю Добрев, който също говори и напълно разобличи опозицията. След него говори Дано Златев от БЗНС. Той разобличи хасковския пехливанин Д. Стоянов.

Говори и един войник, който подчерта, че войската стои и ще стои здраво зад отечествения фронт и че войската е достатъчно зряла за да се меси в политическия живот на страната ни.

На края кмета на селото — Манхил Стоянов благодари на бригадирите, които с громко „ура“ напустаха селото ни.

Като голям спомен от тази братска среща между работниците от града и селото останаха портретите на Г. Димитров и Стамболийски, нарисувани на стената на общинската сграда от един бригадир художник.

До тогава, до когато работниците от града носят в сърдцето си великото знаме на братския съюз между работниците и селяните, той ще живее и крепне.

Хр. Петров

О. Ф. ЗА ТУРСКОТО НАСЕЛЕНИЕ

Твърде радостно е известието, комитетата на Отечествения фронт в Кърджали е направил постъпка да се освободи зданието на турската прогимназия, която бе заета сега от воените.

Войната и грижите около нея времето наложиха изпразването тая хубава сграда.

Сега, обаче, след успешното завършване, военните нужди отстъпят място на грижите за стопанството и културното развитие на народа.

Отечествения фронт все такаво се интересува за културните нужди на турското население.

ПАМУЧНИ ТЪКАНИ ЗА НАСЕЛЕНИЕТ

За селското непроизводително селение, разпределени са 366,000 кгр, памучна прежда. Досега обзаета цялата страна са разпределени 1,382,000 метра памучни тъкани, 510,000 м. американ, 331,000 м. оксфорд, 21,000 метра бархет, 59,000 метра хасе и док 95,000 метра.

По инициативата на Министерството на социалната политика, отпусна семе за посев (зимнина) на преселниците — тракийци, което съвременно им бе раздадено от агрикономическите власти.

ТРАКИЙЦИ, ГЛАСУВАЙТЕ ЗА ОТЕЧЕСТВЕНИЯ ФРОНТ!

ШЕВНАТА МАШИНА

Разказ от Леонид Ленч

Възрастният Народен съдия, с изморено лице, разтвори синята папка и каза:

— Ще се гледа делото за разтрогване брака на Лисюхин Николай Петрович с Лисюхина Прасковя Ивановна. Станете Лисюхин!

От скамейката стана слаб мъж, облечен в ново, но лошо ушито палто и намръщено застана пред съда.

— Лисюхин, колко години има от как сте женени за Прасковя Ивановна?

Лисюхин се изкашли, изгледа накриво седящата до него Прасковя Ивановна — червендалеста пълна брюнетка с трапчинки на страните — и каза с сподавен неестествен глас:

— Навършвам осем години брачен живот, гражданино съдия. А сега моля да ме разведете... с тази особа.

— Защо искате разтрогването на

брака?

— Не желая да се намирам в брачни отношения... с тази особа!...

— По каква причина не желаете? Лисюхин извади от д-коба на панталоните си голяма носна кърпа, но без да успее да изтрие покритото с пот низко чело, отговори с същият неестествен, сърдит глас:

— Мога на съда всичко да разкажа наред, ако обичате...

— Говорете.

— Добре! Аз, гражданино съдия, работя в фабриката за тухли като сортировач. И ето, значи, тръгвам аз от фабриката в едномесечна командировка. Пристигам. Отивам от гарата у дома си и констатирам: жена ми я няма! А телеграма изпратих, между впрочем, че пристигам.

Сега, тръгвам да я търся и срещам съседката — старицата Антипова:

Казва: „Ако търсите вашата съп-

руга, Николай Петрович, то тя е на ъгъла с Максимов. Той я черпи газирана вода. С сироп между другото“.

Щом ми каза за този сироп, гражданино съдия, пред очите ми претърмня. А бабата продължи с насмешка:

„Вашата Прасковя Ивановна напоследък много обикна газираната вода. Излязна ли от двора, непременно при будката ще я срещна. И всеки път Максимов я черпи. И винаги с сироп“.

— Горещо е, дурак!... Пие ми се! — каза от местото си Прасковя Ивановна, чиито страни и шия се покриха с червени петна.

Николай Петрович Лисюхин слабо потрепери от злоба и прошепна: — Аз, глупачко не съм дурак, а истец! Тук е съд, а не кухня!...

— Почакайте, Лисюхина, вие после всичко ще разправите — каза нежно съдията. — Продължавайте Лисюхин!

— Какво да продължавам, гражд-

данино съдия? Сега всичко е ясно. Която жена обича мъжа си и се людава съветския закон, тя не пие сироп с определена личност. Аз същата вечер, гражданино съдия, прибрах вещите и отидох у другата Нека сега тя пие сироп!

— Значи, — каза съдията, — аз трябва да ви разбера така: вие сте убедени, че жена ви е изменила? На туй основание молите да ви разведем с Прасковя Ивановна, така ли?

— Точно тъй, гражданино съдия! — А доказателство за изменението считате факта, че вашата жена е видяла да пие газирана вода?

— С сироп! — каза Николай Петрович Лисюхин, — като вдигна многозначително палеца си.

— С сироп, — поклати глава съдията, — в присъствието на никого си Максимов. Тъй ли?

Лисюхин помисли и каза:

— Тъй!

— Ами вие, какво ще кажете Прасковя Ивановна, — обърна се съдията към Лисюхина.